

KEN JE DEZE AL?

DE GROMPUS

EN ZIJN GLUIPERIGE, GRUWELIJKE KERSTPLAN

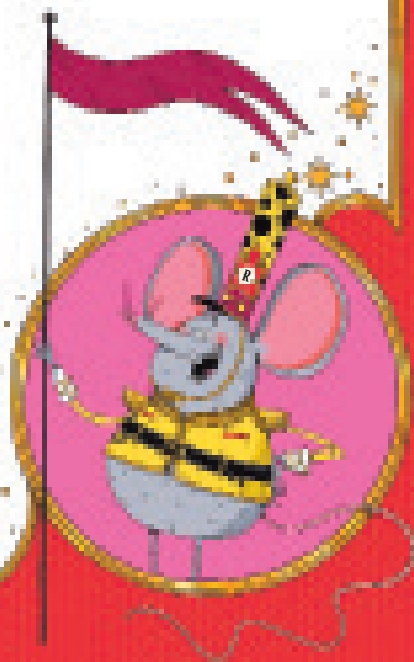
Nog nooit werd je zo vrolijk van een mopperkont!

De Grompus is een ongelofelijke, chagrijnige mopperkont die, als zijn favoriete spruitjes zijn uitverkocht, maar één ding wil: Kerstmis stoppen.

Dus gaat hij op weg naar de Noordpool om de Kerstman een lesje te leren.

Dan volgt een avontuur dat zich niet laat navertellen,
maar dat je moet lezen. Keer op keer.

En niet alleen rond Kerstmis.

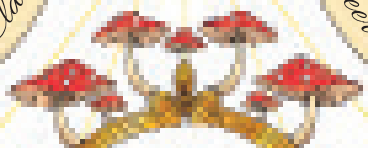

Mejuffrouw Clara Strudel

Jongetje Frits Strudel

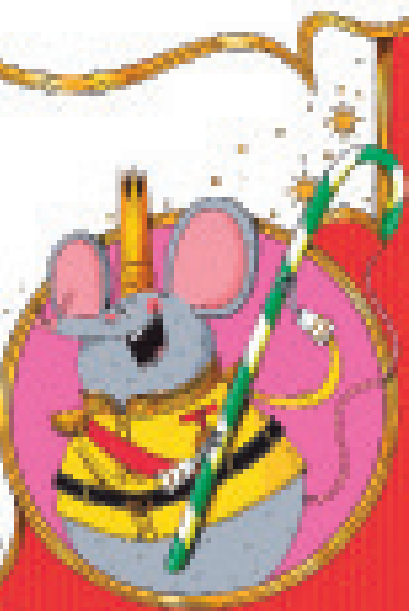

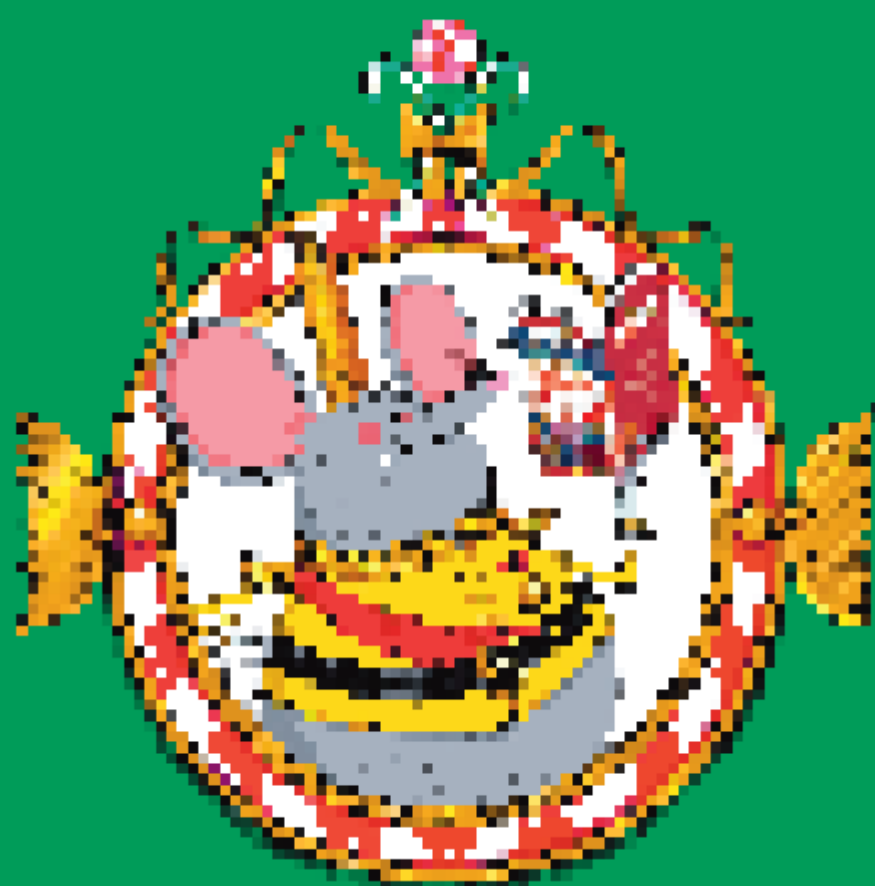
DE
NOTENKRAKER
EN DE KERSTSTREKEN
VAN DE MUIZENKONING

Alex T. Smith

GEPRESENTEERD DOOR

LEMNISGAAT ROTTERDAM

Om dit boek te kunnen lezen, heb je billen nodig. Je hebt billen nodig om op te kunnen zitten, want je kunt het beste van verhalen genieten als je zit.

Dan moet je het boek openslaan (dat heb je al gedaan) en beginnen met lezen. (Dat doe je op dit moment. Wauw, je doet het echt fantastisch!)

Dit boek heeft 24½ hoofdstuk. Het is zo ingedeeld dat je op 1 december met hoofdstuk 1 kunt beginnen en dan op alle volgende dagen één hoofdstuk per dag leest, tot kerstavond. Uiteindelijk is er voor eerste kerstdag, na alle opwinding, nog een half hoofdstukje om te lezen voor je gaat slapen.

Natuurlijk hoeft je het verhaal helemaal niet op deze manier te lezen. Je kunt steeds zoveel hoofdstukken verslinden als je wilt, maar als je één hoofdstuk per dag leest, is dit boek een soort adventskalender.

Zijn je billen er klaar voor? Ga dan zitten en sla de bladzijde om.

Het verhaal begint...

INHOUD

- 1 SNOEPGOEDLAND
- 2 DE GEHEIMZINNIGE AANKOMST VAN
EEN GEHEIMZINNIGE VREEMDELING
(DIE ABSOLUUT GEHEIMZINNIG IS)
- 3 DE MAKER VAN SPEELGOED EN MAGIE
- 4 EEN VREEMD VOORVAL OM
MIDDERNACHT
- 5 ONVERWACHTE STREKEN!
- 6 KAAS EN CHAOS
- 7 DE GEBEURTENISSEN KRIJGEN EEN
STAARTJE
- 8 DOOR DE MUUR
- 9 EEN SNEEUWTORNADO

-
- 10 VORST EN VEREN
 - 11 EEN MARSEPEINEN MYSTERIE
 - 12 EEN GOED IDEE VAN BRENDA
 - 13 DE ENE RAMP NA DE ANDERE
 - 14 EEN REDDINGSTEAM
 - 15 EEN KONINKLIJK PROBLEEM
 - 16 VERDER EN HOGER
 - 17 ONVERWACHT FAMILIEBEZOEK
 - 18 DE STOUTE LIJST
 - 19 DE SLAG OM DE BOTERBABELAARBERG
 - 20 DE LAATSTE SNORHAAR
 - 21 EEN STROPERIGE TOCHT
 - 22 GLIJBAAN!
 - 23 ZO GEPIEPT
 - 24 BIJ SNEEUW EN STERRENLICHT
 - 24^{1/2} VOLG DE KAAS
-

HOOFDSTUK 1

SNOEPGOEDLAND

Het was eens bijna Kerstmis.

In een snoepgoedland ver weg stond een paleis van snoep.

Boven het balkon hing een grote marshmallowklok die was versierd met suikerwerk.

Daaronder liep de Suikerboonfee te piekeren.

Zijn schoenen (die waren vastgestrikt met dropveters) klikten op de gladde toffeevloer terwijl hij heen en weer ijsbeerde. Hij wrong bezorgd zijn handen.

‘O jee!’ zei hij, terwijl hij de ene kant op liep.

‘O jee!’ zei hij, terwijl hij de andere kant op liep.

Hij wilde juist voor de derde keer ‘O jee!’ zeggen toen achter hem een paar grote deuren opengingen. Een buitengewoon keurig gekleed persoon, een en al rood fluweel en gouden knopen, kwam haastig op hem af.

‘Goeddag,’ zei deze nieuwe persoon. ‘Had u mij nodig?’

De Suikerboonfee haalde opgelucht adem.

‘O ja, Walter, zeker!’ zei hij. ‘Ik ben blij dat je er bent – je moet me helpen!’

Walter keek bezorgd en vroeg: ‘Wat is er aan de hand?’

‘Het is de Muizenkoning!’ zei de Suikerboonfee. Hij rilde even.

Walter slikte. ‘O nee!’ zei hij. ‘Wat is hij nu weer van plan?’

Even was het dramatisch stil en toen fluisterde de Suikerboonfee:

‘STREKEN!’

Walter hield zijn adem even in.

‘Wat voor Streken?’ vroeg hij angstig.

De Suikerboonfee keek bedenkelijk.

‘Ik weet het niet zeker,’ zei hij. ‘Maar hij is iets van plan en ik maak me zorgen. Ik heb gehoord dat hij... SPULLEN STEELT! Het is bijna Kerstmis. Denk eens aan al het snoep – dat mag hij niet stelen. Zeker de Raketdruppels niet. Die moet ik beschermen, anders... anders is Kerstmis VERPEST!’

‘Dat mag niet gebeuren!’ riep Walter uit.

‘Dat mag zeker niet,’ beaamde de Suikerboonfee.

Samen keken ze over de rand van het balkon naar Snoepgoedland. Het stadsplein gonsde van de drukte terwijl de inwoners van de stad de laatste hand legden aan alle kerstlekkernijen en het snoepgoed waaraan ze het hele jaar zo hard hadden gewerkt. De lucht rook verrukkelijk naar suiker en opwinding.

‘Maar ik heb een plan,’ zei de Suikerboonfee, ‘en ik hoop dat het werkt. Om Snoepgoedland te beschermen, zal ik het betoveren. Ahem...’

Hij haalde zijn toverstaf tevoorschijn (die veel op een lolly leek omdat het eigenlijk een lolly was) en haalde diep adem. Toen zwaaide hij er drie keer mee rond en tikte er zacht mee op de grond.

Er volgde een explosie van licht en knettersuiker. De zwarte hoge hoed van Walter werd bijna van zijn hoofd geblazen en het kapsel van de Suikerboonfee golfde en wiebelde.

Toen begon op de plek waar de lolly de grond had geraakt een doorzichtig bolletje te groeien. Het steeg op, fonkelde magisch en werd groter en groter en groter tot het hele Snoepgoedland veilig in een glinsterende bol zat.

De Suikerboonfee knikte tevreden en zwaaide opnieuw met zijn toverstaf. Tussen Walter en de Suikerboonfee verscheen in de lucht een snoepje in een glinsterend papiertje. Hij pakte het uit. Binnenin zat een gouden sleuteltje.

De Suikerboonfee gaf dat aan Walter.

‘Pak aan,’ zei hij. ‘En ga ervandoor. Zodra je weg bent, kan niemand Snoepgoedland meer in of uit.’ Hij was even stil. ‘Behalve de Kerstman natuurlijk. Bewaar de sleutel op een veilige plek, ver weg van de Muizenkoning.’

Walter keek bezorgd.

‘Weet u zeker dat u dit wilt?’ zei hij. ‘Ik ben niet erg dapper en...’

De Suikerboonfee stak een hand op om hem het zwijgen op te leggen. ‘Je bent mijn beste en liefste vriend, en bovendien ben je hartstikke slim. Als iemand dit kan, ben jij het. Zolang jij de sleutel bij je hebt, weet ik zeker dat alles goed komt. Nadat de Kerstman is geweest, kom je terug en maak je de poorten van Snoepgoedland weer open. Dat zal de betovering verbreken en hopelijk is alles dan weer normaal. Wil je dat voor me doen?’

Walter werd er zenuwachtig van, maar hij knikte plechtig en nam de sleutel aan. Hij borg hem veilig op in zijn mooie rode jasje, zei gedag en ging er snel vandoor.

MAAR...

Walter en de Suikerboonfee wisten niet dat iemand hen in de gaten hield...

Ver weg, aan de andere kant van de vallei, in een fort gemaakt van de stinkendste kaas die je je maar kunt voorstellen, liet de Muizenkoning zijn telescoop zakken en lachte gemeen.

‘Wel, wel, wel...’ zei hij. ‘Dus de Suikerboonfee denkt dat hij me kan tegenhouden? MIJ? DE GROTE GORGONZOLA, de Muizenkoning in hoogsteigen persoon! WAT DENKT HIJ WEL! Hij zal lelijk op zijn neus kijken – *niemand* kan me tegenhouden, zeker niet nu mijn plan bijna rond is!’

Hij maakte zich zo lang mogelijk (wat niet erg lang was) en knipte met zijn vingers.

‘Roquefort! Manchego! Waar zitten jullie?’

Twee muizen sprongen tevoorschijn uit de schaduwen.

‘Maak de kaaswagen klaar – we moeten onmiddellijk vertrekken!’ snauwde de Muizenkoning.

Toen grijnsde hij gemeen. ‘Het is tijd voor Streken!’

De drie muizen verlieten de kamer.

MAAR...

Ze wisten niet dat iemand *hen* in de gaten hield...

HOOFDSTUK 2

DE GEHEIMZINNIGE AANKOMST VAN EEN GEHEIMZINNIGE VREEMDELING (DIE ABSOLUUT GEHEIMZINNIG IS)

Het was kerstavond en achter de hoge voordeur van Knickerbockerlaan 172 was een feest in volle gang.

In de woonkamer stond een enorme, schitterend versierde kerstboom met brandende kaarsjes. Een vuur knapperde gezellig in de haard en de lucht was gevuld met het lieflijke geluid van een orkestje dat vrolijke deuntjes speelde.

Dit was het huis van meneer en professor Strudel en iedereen die maar iets voorstelde, was op hun feest – de Battenbergs, de Sachertortes, Monsieur en Madame Chocolat-Chaud uit Parijs, Signora Panettone uit Italië, en zelfs prinses Tårta uit Zweden. Ze hadden allemaal prachtige kleren aan en walsten rond in wolken van zijde en kant.

Iedereen vermaakte zich uitstekend.

Nou...

Dat is niet *helemaal* waar.

Twee mensen hadden het *niet* naar hun zin.

Clara Strudel en haar broertje Fritz zaten op de trap en leunden met hun kin op hun handen. Ze waren nogal somber.

‘Het is niet zo dat het geen leuk feest is...’ Clara duwde haar bril omhoog. ‘Want dat is het wel. Het is alleen niet ONS soort feest, toch?’

Fritz maakte een afwerend gebaar.

‘Geen engelenhaar!’ Hij schudde ongelovig zijn hoofd.

‘Geen engelenhaar EN geen papieren slingers!’ zei Clara ontzet. ‘En de muziek is veel te... te verstandig!’

Ze trok een gezicht en Fritz ook, want hij vond het leuk om haar na te doen.

‘Wij willen juist lekkere feestnummers,’ zei Clara. ‘Iets waarop we met onze billen kunnen schudden.’

Ze keek de kamer rond.

Haar ouders en hun gasten waren heel elegant aan het walsen, maar geen enkel achterwerk deed ook maar iets dat maar in de buurt kwam van schudden OF wiebelen.

De kinderen maakten gefrustreerde geluiden.

‘Ik maak me nog het meeste zorgen over het eten,’ zei Clara. Er liep juist een hele rij keurig geklede obers met glanzend zilveren dienbladen voorbij. ‘Het ziet er allemaal prachtig uit, maar het is niet zoals vorig jaar, hè?’

Fritz schudde zijn hoofd.

‘Geen snoep!’ zei hij. ‘Alleen kaas!’ Zijn gezicht vertrok. Fritz haatte kaas. Het was het Allersmerigste Eten dat hij kon bedenken.

‘Precies!’ zei Clara. ‘Je hebt gelijk – geen snoep! Vorig jaar kregen we nog bergen lekkers! Suikerstokken en toffees, gouden chocolademunten, pepermuntkussentjes en tumtums...’

‘Toverballen!’ piepte Fritz opgewonden. ‘En bonbons! En suikerbeesten en koekjes...’

‘En een enorm peperkoekenhuis met poedersuikersneeuw!’ riep Clara. Haar ogen schitterden bij de herinnering.

De kinderen zuchtten opnieuw.

Er was dit jaar helemaal geen snoep op het feest – er was zelfs al weken nergens lekkers te vinden. Eerst hadden ze ontdekt dat de koekjes en biscuitjes op waren, toen verdwenen de taartjes en nu leek er nauwelijks meer snoep en chocolade te zijn.

Clara en Fritz hielden meer van snoep en chocolade dan van wat dan ook ter wereld. Kerstmis draaide volgens hen om koek en snoep, maar dit jaar was hun lievelingslekkers nergens te bekennen.

Ze keken naar de lege kousen die voor de open haard hingen. Over een paar uur, als het feest voorbij was en de gasten naar huis waren gegaan, werden die kousen hopelijk door de Kerstman tot de rand toe gevuld met heerlijk snoepgoed.

Hij heeft ons nog nooit teleurgesteld, dacht Clara. Toen nam ze een besluit. Ze duwde haar bril omhoog en stond op.

‘Kom, Fritz,’ zei ze. ‘We gaan naar bed. Hoe sneller we slapen, hoe eerder het kerstochtend is en hoe eerder we ons kerstsnoep kunnen eten. Het heeft geen zin om op te blijven voor dit stomme feest. Er gebeurt toch niets bijzonders.’

Fritz was het met haar eens. De kinderen draaiden zich om en wilden naar boven gaan. Maar voordat ze ook maar één trede konden beklimmen, hoorden ze achter zich een geluid.

KLOP! KLOP!

Ze bleven staan om te luisteren.

Om hen heen begon de lucht opeens te zinderen van een vreemd soort opwinding.

Even vroeg Clara zich af of het magie was. Toen schudde ze haar hoofd. Nee, dat was een dom idee. Ze was nu acht en deed erg haar best om volwassen te zijn. Volwassen zijn betekende dat je niet geloofde in kinderachtige dingen zoals magie. Maar dat was op dat moment best moeilijk, want door de zinderende lucht om haar heen kreeg ze een draaiend en duizelend gevoel in haar buik.

KLOP! KLOP!

Daar was het geluid weer.

Clara en Fritz wachtten even, maar niemand anders leek het gehoord te hebben.

KLOP! KLOP!

Langzaam liepen ze door de hal. Het geluid kwam van de voordeur. Achter het ronde glas-in-loodraam zagen ze een donkere gestalte.

‘Wat moeten we nu?’ fluisterde Fritz een beetje angstig.

De persoon klopte opnieuw.

‘Opendoen!’ zei Clara, en voordat Fritz kon protesteren, had zijn zus de deurknop omgedraaid en zwaaide de deur open.

Voor hen stond een geheimzinnige vreemdeling.

Clara en Fritz wisten dat hij geheimzinnig was omdat hij een grote hoed ophad en een lange cape droeg, en er is niets geheimzinniger dan dat. Hij was erg lang en door de schaduw van de hoed was zijn gezicht moeilijk te zien.

‘Ik kom voor het feest,’ klonk een stem vanonder de hoed. Het was een mooie, vriendelijke stem die Clara deed denken aan geroosterd brood met boter.

Maar voordat zij of Fritz iets konden zeggen – zelfs geen ‘hallo’ – maakte de vreemdeling een beleefde buiging en liep zomaar naar binnen, de hal door.

HOOFDSTUK 3

DE MAKER VAN SPEELGOED EN MAGIE

Ondanks wat Clara eerder had gezegd, leek het erop dat er toch iets bijzonders zou gebeuren. De nieuwe gast liep de woonkamer in en Clara en Fritz renden achter hem aan. Het orkest stopte abrupt met spelen en alle dansers bleven verward staan. In de stilte die volgde draaiden alle ogen in de kamer naar de in cape gehulde figuur en de twee kinderen die naast hem stonden.

De moeder van Clara en Fritz, professor Strudel, deed een stap naar voren. Ze glimlachte beleefd, maar zag er ook enigszins verward uit. Ze keek naar Clara, die zich realiseerde dat ze hun nieuwe gast moest voorstellen.

‘Eh... mama,’ zei Clara. ‘Dit is...’ Ze beseftte dat ze absoluut geen idee had wie die lange man naast haar was.

Op dat moment stak er een hand door een plooi van de dikke fluwelen cape die Clara een klein, wit kaartje aanreikte.

Clara las het hardop voor:

De gasten begonnen opgewonden te mompelen.

‘Een goochelaar!’ zeiden de mevrouwen Battenberg opgetogen in koor.

‘Ik ben dol op trucjes!’ riep Monsieur Chocolat-Chaud.

Clara keek op naar meneer Drosselmeyer. Ging hij echt goochelen?

Als antwoord op die vraag klonk er een luide knal, verscheen er een flits en ontstond een wolk paarse rook. Toen die optrok, was de hoed van meneer Drosselmeyer verdwenen en schitterden er op zijn zwarte mantel honderden gloeiende, glinsterende sterren.

‘Magie!’ hijgde Fritz.

Clara wilde juist met hem instemmen toen ze zich bedacht.

‘Doe niet zo gek!’ zei ze met een stem waarvan ze hoopte dat die Verstandig en Volwassen klonk. ‘Magie bestaat niet! Het zijn Trucjes en Foefjes.’

Maar Fritz was niet overtuigd. Hij herkende magie als hij die zag en hij wist zeker dat hij die zojuist had gezien. Hij keek goed om niets te missen en de geheimzinnige meneer Drosselmeyer stelde niet teleur.

Een halfuur lang voerde de goochelaar een show op, de ene truc nog indrukwekkender dan de andere.

Gouden munten verschenen achter de oren van mensen.

Uit de mouw van de jurk van prinses Tårta kwam een enorme slinger van glinsterende zijden zakdoekjes tevoorschijn.

Drie pastelkleurige duiven vlogen op uit de beste hoge hoed van meneer Strudel en landden op het hoofd van de cellist, waar ze zich even oppoetsten voordat ze in het niets oplosten.

De gasten van meneer en professor Strudel klaptten in hun handen en slaakten kreten van verbazing. Iedereen was verrukt over het optreden.

Maar Clara niet.

Ze stond aan de kant en keek aandachtig toe. De trucs waren goed, maar niet meer dan dat – trucs. Ze had dit soort dingen wel vaker op feestjes gezien.

Dit is geen ECHTE magie! dacht ze.

Juist op dat moment riep meneer Drosselmeyer Clara en Fritz bij zich, terwijl een donzig wit konijn onder de zilveren stolp van een van de obers verdween. De kinderen deden wat

hen werd gevraagd. Fritz liep opgewonden naar voren en Clara schuifelde verlegen achter hem aan.

Toen ze vlak bij hem stonden, haalde de geheimzinnige goochelaar een doos die met een mooie strik was dichtgebonden onder zijn mantel vandaan. Hij gebaarde dat de kinderen hem moesten openmaken.

Clara vroeg zich achterdochtig af wat het was, maar omdat iedereen naar haar keek, maakte ze met Fritz het lint los.

De doos viel open. Er zaten een groot, wit ei en een grappig Notenkraakerpopje in.

Even gebeurde er niets.

Toen begon het ei te bewegen...

Er klonk een mooi klingelend melodietje en er verscheen een barst aan de buitenkant. Iedereen kwam dichterbij. Plotseling spleet het ei wijd open en binnenin ontvouwde zich op elegante wijze een mechanische zwaan.

Iedereen snakte naar adem – zelfs Clara. De zwaan zag er zo mooi en echt uit toen ze haar veren opschudde en haar enorme vleugels uitstreekte.

Naast de zwaan stond de Notenkraakerpop in de houding. Hij salueerde, klikte zijn hakken tegen elkaar en klom op de rug van de zwaan.

In een oogwenk steeg de zwaan de lucht in en het speelgoed vloog elegant door de kamer en maakte een draai boven de kerstboom. De Notenkraaker zwaaide terwijl de gasten onder hem hun ogen uitkeken en kakelden van plezier.

Uiteindelijk klapwiekte de vogel terug naar de grond en landde vlak voor Clara en Fritz.

Clara pakte de Notenkraaker van de rug van de zwaan en bekeek hem aandachtig. Ze wilde weten hoe meneer Drosselmeyer zo'n ingewikkelde truc voor elkaar kreeg. Wie naar het speelgoed keek dat door de lucht vloog, zou zweren dat het leefde, maar hoe ze het poppetje in haar hand ook bestudeerde, ze kon het geheim van de speelgoedmaker niet ontdekken.

Ze bracht de Notenkraaker nog dichterbij haar gezicht. En toen gebeurde het...

Terwijl ze naar zijn geschilderde gezicht keek, glimlachte de Notenkraaker naar haar. Geen mechanische opwindglimlach, maar een echte, gelukkige, leuk-om-je-te-ontmoeten-glimlach. Daarna knipperde hij met zijn ogen.

Knipper! Knipper!

Clara schrok.

Hetzelfde draaiende, duizelingwekkende gevoel dat ze op de trap had gevoeld, bruiste in haar buik en de lucht om haar heen zinderde. Ze sloot haar ogen, deed ze weer open en keek opnieuw naar het gezicht van het stuk speelgoed. Dat was weer normaal. Had ze zich de brutale grijns van de pop verbeeld?

Ze keek de kamer rond. Alle volwassenen waren nog steeds opgewonden aan het babbelen. Ze hadden geen aandacht voor de pop in haar handen.

Maar Fritz wel.

‘Jij zag het ook!’ fluisterde hij opgewonden. ‘Je zag hem toch glimlachen en knippen?’

‘Ik weet niet waar je het over hebt.’ Clara probeerde volwassen te klinken. Maar ze had het wel DEGELIJK gezien.

Hoe was dat mogelijk?

Fritz leek haar gedachten te lezen.

‘MAGIE!’ piepte hij.

Clara negeerde hem. Ze draaide zich om en wilde meneer Drosselmeyer vragen hoe hij de Notenkraker zo levensecht had laten glimlachen, maar ze was te laat.

In een nieuwe paarse rookwolk was de speelgoedmaker verdwenen. Alleen de mechanische zwaan en de Notenkrakerpop bleven achter als getuigen dat hij werkelijk in de woonkamer was geweest.

‘Hmmm...’ bromde Clara. Ze keek naar de houten pop die ze onder haar arm hield en duwde haar bril omhoog.

‘Nou,’ zei ze vastberaden, ‘dan moet ik dit raadsel zelf maar oplossen...’

HOOFDSTUK 4

EEN VREEMD VOORVAL OM MIDDERNACHT

Elara kreeg pas een paar uur later de kans om het vreemde speelgoed te onderzoeken, toen het feest was afgelopen en alle gasten in hun auto's en koetsen naar huis waren gerammeld.

Ze wachtte tot het helemaal stil was, glipte uit bed, schoot in haar sloffen en sloop op haar tenen door de gang naar de trap.

Ze was nog niet ver gekomen toen – KRAAAAAAK! – de deur achter haar openzwaaide en een stemmetje vroeg:

‘Clara? Wat doe je?’

Het was Fritz.

Hij wreef slaperig in zijn ogen en liep hun slaapkamer uit, naar haar toe.

‘Ik ga een mysterie oplossen,’ siste Clara. ‘Ik wil erachter

komen hoe meneer Drosselmeyer ons heeft laten geloven dat die Notenkrakerpop leefde!’

‘Ooo!’ fluisterde Fritz. Hij beefde van top tot teen. ‘Je mag niet midden in de nacht naar beneden gaan – zeker niet vannacht! Wat als de Kerstman je betrapt? Dan komen we allebei op de Stoute Lijst, en ik ben bijna de hele week braaf geweest. Ik heb gisteravond zelfs een stukje kaas gegeten!’

Fritz rilde bij de herinnering.

‘Doe niet zo somber,’ zei Clara. Ze negeerde het geklappertand van haar broer. ‘Ik heb geen arrensleebelletje horen rinkelen en er loopt niemand op het dak – daar heb ik in bed speciaal naar geluisterd. Je hoeft echt niet bang te zijn dat we de Kerstman tegenkomen.’

Fritz was niet overtuigd.

‘We gaan alleen maar even kijken en dan terug naar bed,’ zei Clara.

‘Kan het niet wachten tot morgenochtend?’ fluisterde Fritz, maar Clara schudde haar hoofd. Ze hield niet van wachten. Ze wilde graag Dingen Doen.

‘Kom mee,’ zei ze. ‘Jij wilt toch ook weten hoe meneer Drosselmeyer dat spelgoed heeft laten bewegen?’

Ze wachtte niet op antwoord en trippelde op haar tenen de trap af.

Fritz bleef aarzelend op de overloop staan.

‘O jee!’ mompelde hij. ‘Dit moeten we echt niet doen!’

Al wilde hij liever niet, hij liep toch achter zijn zus aan naar

beneden, de woonkamer in, terwijl hij onafgebroken bezorgde geluiden maakte.

De lampen die tijdens het feest zulk warm licht hadden gegeven, waren nu uit en de kaarsjes in de boom waren gedoofd. Zelfs het vuur in de haard was uit, zodat de Kerstman zijn billen niet zou branden als hij later die avond langs zou komen. Alles was donker en koud, en alleen een dun straaltje zwak, melkwit maanlicht dat door een kier van de gordijnen naar binnen piepte, zorgde ervoor dat het niet helemaal pikdonker was in de kamer.

Clara en Fritz rilden in hun pyjama terwijl ze naar de boom slopen.

Daaronder lagen, naast een paar cadeautjes die de feestgangers hadden achtergelaten, de twee vreemde stukken speelgoed van meneer Drosselmeyer.

Clara trok haar nachtpon op en kroop onder een paar takken door om ze te pakken. Fritz en zij bestudeerden het speelgoed uitgebreid.

‘Ik zei het toch,’ zei Fritz. ‘Het was MAGIE!’

Clara schudde haar hoofd op een manier die hopelijk heel volwassen was. Maar terwijl ze het speelgoed van alle kanten bekeek, hoopte ze stiekem bewijs te vinden dat het echt betoverd was.

Ze wachtte.

Ze hield haar adem in.

En toen...

‘Niets.’ Ze zuchtte.

Ze liet haar schouders hangen en ook de strik in haar haren zakte omlaag.

‘Ik wist dat het te mooi was om waar te zijn. Meneer Drosselmeyer heeft vast een heel slimme truc gebruikt om ons voor de gek te houden,’ ging ze verder. ‘Magie – échte magie – bestaat niet. Ik wist het wel!’

Fritz wist niet wat hij moest zeggen. Ook hij had gehoopt dat ze iets magisch zouden vinden. Hij was teleurgesteld. Hij vroeg zich af hoe hij Clara kon opvrolijken. Zou hij een mandarijntje voor haar halen? Er waren nou eenmaal geen snoepjes.

Maar voordat hij iets kon doen, zuchtte Clara nog eens verdrietig en legde het speelgoed terug onder de boom.

‘Ik ga naar bed,’ zei ze teleurgesteld.

Op dat moment begon de klok op de schoorsteenmantel te slaan.

Elf sierlijke dings en een dong.

Middernacht!

Plotseling begon de lucht in de woonkamer te bruisen en te fonkelen.

‘Clara!’ hijgde Fritz. ‘KIJK!’

De kaarsjes in de kerstboom waren uit zichzelf gaan branden. Een vreemde, glinsterende paarse nevel steeg op in de kamer en de klok sloeg opnieuw, hard dingend en dongend. Fritz greep Clara’s hand en ze hielden elkaar stevig vast.

‘Wat gebeurt er?’ riep hij boven de waaierende wind en de klokslagen uit.

Clara wilde juist zeggen dat ze het niet wist, toen er een luide PLOP! klonk en een felle flits hen verblindde.

De armen en benen van Clara en Fritz werden zo wiebelig als gelei en plotseling werd alles donker.

Even later vlamden de kaarsjes weer op. Clara en Fritz knipperden met hun ogen en keken om zich heen. Er was duidelijk iets vreemds gebeurd.

‘Is de kerstboom nou gegroeid?’ Fritz keek omhoog. De takken strekten zich boven hen uit en de kralenketting en de kerstballen die eraan bungelden leken opeens enorm.

Clara snakte naar adem. Ze keek naar zichzelf en toen naar Fritz.

Haar hersenen draaiden op volle toeren.

‘Nee...’ zei ze langzaam. ‘Het is andersom. WIJ zijn kleiner geworden. VEEL kleiner!’

Ze had gelijk.

De kinderen waren nu net zo groot als een kerstboomkaarsje.

Ze keken verbaasd om zich heen. De boom was GIGANTISCH en de cadeaus die eronder lagen, torenden als gebouwen boven hen uit. Het was duizelingwekkend, maar ook fantastisch.

En de verrassingen waren nog niet voorbij...

